

ώραίαν αὐλήν. — Καλὸν εἶναι τὸ βιβλίον σου; — Αὐτὸ εἶναι πολὺ καλὸν, ὅμως εἶναι ξεσχισμένον. — Ἔχετε μέγα κῆπον; — Ὁχι, αὐτὸς εἶναι πολὺ μικρὸς.

Σημ: 6. Ἐάν τυχῶσιν αἱ συντετμημένοι προσωπικαὶ ἀντωνυμίαι νὰ ἦναι ἐν τῷ Ἑλληνικῷ θέματι μετὰ τὸ οὐσιαστικόν, τοῦτο δὲ νὰ ἔχη πρὸ ἑαυτοῦ ἐπίθετον, τότε ἡ Βουλγαρικὴ γλῶσσα χρεῖται ταύτας τὰς ἀντωνυμίας μετὰ τὸ ἐπίθετον, ποτὲ δὲ μετὰ τὸ οὐσιαστικόν ὡς *хубавата ми кърпа* καὶ *ὄχι хубавата кърпа ми*.

Σημ: 7. Τῆς ὀριστικῆς ἢ ἐπαναληπτικῆς ἀντωνυμίας τοὺς συντετμημένους τύπους ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα τίθησι πάντοτε πρὸ τῶν ῥημάτων, ἐνῶ ἡ Βουλγαρικὴ γλῶσσα τούναντίον τίθησι τοὺτους πάντοτε μετὰ τὰ ῥήματα. π. χ. Τῷ ἐγράψατε; (*писахте ли му?*), Τῇ εἶπατε; (*казахте ли ѝ?*), τὸ ἐφώναξατε; (*викахте ли го?*), τὴν ἐνουθετήσατε; (*свѣтовахте ли ѿ ѧ*), τοῖς ταῖς παρηγγεῖλατε; (*поръчахте ли имъ?*), τοὺς τὰς τὰ προσεκαλέσατε; (*призовахте ли ги?*) Ἐάν ὅμως ἡ φράσις δὲν ἀρχίζῃ ἀμέσως ἀπὸ ῥήματος, ἢ γενικῶς ἂν πρὸ τοῦ ῥήματος ἐπ' ἐρωτήσῃ καὶ μὴ ὑπάρχωσιν ἄλλαι λέξεις, τότε ἡ ἀντωνυμία αὕτη τίθεται πρὸ τῶν ῥημάτων. π. χ. Ἐάν τὸν εἰδῆτε (*ако го видите*), ἀφοῦ τῇ εἶπητε (*како ѝ кажете*) καὶ τ. λ.

Μάθημα τρίτον (Третий урокъ).

Γίνεται ἐνταῦθα ἀναγκαῖον ν' ἀναφέρωμεν εἰς τοὺς σπουδαζόντας καὶ διδάσκοντας, ὅτι τὰ μαθήματα ταῦτα δὲν συνετάχθησαν με σκοπὸν διὰ νὰ λαμβάνῃ διὰ μιᾶς ὅλον τὸ μάθημα ὁ μαθητὴν, τοῦτο ἐξαρτᾶται ἀπὸ τῆς ἐπιμελείας τοῦ διδασκομένου καὶ ἀπὸ τῶν περιστάσεων, καθ' ἃς ὁ διδάσκων δύναται νὰ τὸ διαιρέσῃ εἰς ὅσα μέρη εἶδει εὐλογον καὶ ἀναγκαῖον.

Θεὸς ἐκ μητρὸς (*вуйка* κλ. *вуйчо*). Θεὸς ἐκ πατρὸς (*чича* ἢ